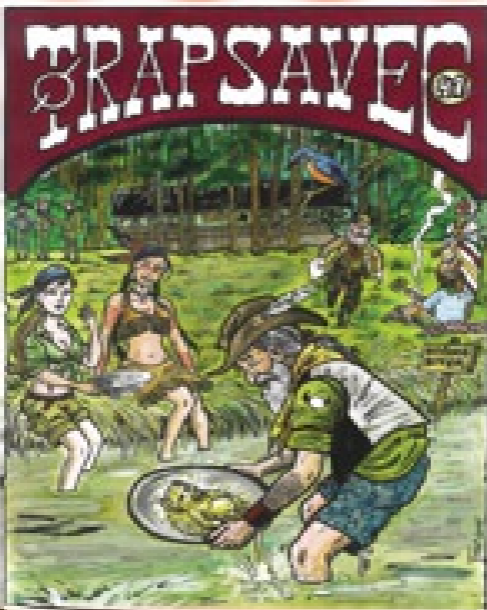

2015

Sonetový věnec „O tuláctví“

Pavel Březenský 1. místo Poezie nad 23 let

I.

Mají svůj start, směr a snad i cíl.

Klesají dolů, rostou k nebi

a kolikrát svět bych obtočil

a času bylo zapotřebí.

Jak těla hadí klikatí se

v kulisách, pevně mezi třmeny.

Kroky jsou písmem v dějepise.

Příběhy v linkách vytištěny.

Jedny se vrací, jiné mizí,

živí naději, krmí krizi.

Na některé se zapomíná.

Pod slunovitem, nebo mraky,

všelicos číhá na tuláky.

Do chodidel se tlačí hlína.

II.

Do chodidel se tlačí hlína.

Myšlenky pletou pamihody.

Hlava je těžká kovadlina,

koryto vyschlé, tok bezvodý.

Vítr se motá do větvoví,

že by zas přišel listí krást?

Rybově mlčí, neodpoví.

Koruny kloní v nesouhlas.

Vlasy mi cuchá v obličejí,

stejně tak trávu po alejí,

snad aby každý se mu klaněl.

Jen země, ta se neukloní.

Nabízí místo pod jabloní.

Ztvrdlá, jak kůrka od snídaně.

III.

Ztvrdlá, jak kůrka od snídaně.

Po dešti touží každou škvírou.

K nebi tak dýchá odevzdaně,

celou svou krajiností širou.

V modlitbách lesů, luk a polí

šepot se vkrádá v černo mraků,

od skalisek, až po údolí,

zní teskný chorál o lijáku.

I já se modlím za tu zemi.

Rád chodím mezi kalužemi

a nade mnou si nebe hřímá.

Ten den se ve snech přetlumočí,

vím a tak s klidem zavřu oči,

když podvečer mi připomíná.

IV.

Když podvečer mi připomíná,

že cesta mívá vždy dva směry,

do mysli padá mlhovina.

Snad vyberu si, bůhvíkterý.

Až ráno moudré rozhodne se

a spánek tělu sílu dodá.

„Jen neboř nohy do deprese,“

to je prý smutku na mlýn voda.

Život se vydal do neznáma

a sem tam nade mnou hůl lámal.

Rozvaha krouží jako káně.

I přesto, že se rozum tříští,

jistota budoucnosti příští?

že kroků bylo požehnaně.

V.

Že kroků bylo požehnaně,

poslušné vždy kam chtěla hlava

a stopy, jdoucí v karavaně

čekaly, až je vítr zavál.

Prošel jsem městy, vesnicemi.

Do kopců šplhal v rytmu dechu.

Nad krásou často býval němý.

Očím dal volnost, pro potěchu.

Vždyť míst, kde nohy spočinuly,

bylo jak včel, co plní úly

a složí se z nich abeceda.

To se pak stéblům povypráví,

příběh před spánkem kolébavý,

i stín si hned na trávu sedá.

VI.

I stín si hned na trávu sedá.

Půlměsíc sype hvězdy z vozu.

Těch snů, že spal bych do oběda

a nikde střípek po hlomozu.

Ranní svit štípe lícní kosti.

Tuláku vstávej, dobré ráno!

Krajina vítá úrodností,

k borůvčí cestou vyšlapanou.

Pěšinou lesní po jehličí

ze smrků, co se k nebi tyčí,

šlape se dobře snad kdekomu.

Polední slunce ostře pálí.

Zlatavé mince rozkutálí

do škarp, ke kmenům starých stromů.

VII.

Do škarp, ke kmenům starých stromů,

ukládá slunce svoje jmění.

Na nebi v krčmě U sta hromů

se asi všichni čerti žení.

Liják si s prachem cest potyká

a zve ho na čaj, do kaluží.

Pak během minut několika,

už se v nich po bratrsku druží.

Bláto se lepí na podrážky.

Mít aspoň chvíli křídla vážky,

už bych se nad krajinu zvedal,

když černá hlína deštěm křtěna,

v náporu kapek tklivě sténá

a obloha dnes modrošedá.

VIII.

A obloha dnes modrošedá,

kabáty cestám nevysuší,

do korun, když si mračno sedá.

Neprahne vůbec po retuši.

Snad stáhne vojska z ofenzívy

královna říše vzducholodí.

Ukončí zápal bojechtivý,

jakmile nový den se zrodí.

A sucho do bot zpátky vrátí

pro trasy, jež se hrbolají,

od chvíle, co jsem vyšel z domu.

V modlitbách vůle tulákova.

Pevnější, než pěst ocelová,

klaní se s úctou, bůhvíkemu.

IX.

Klaní se s úctou bůhvíkemu

říční splav pnutý mezi břehy.

Dech bere prudká voda v lomu

a zároveň má kouzlo něhy.

Dál vlní cestu po korytě,

ostře i jen tak ledabyle.

Rybářům v proudech motá síť,

když točí víry přiopilé.

Zátoky v klidném toku spí si

a tichým bláznům zákulisí

nabízí plné menu chutí.

Čeká snad víc, než velkoryse,

když na hladině zrcadlí se.

V napětí koutky od zívnutí.

X.

V napětí koutky od zívnutí.

Postelí skromnou je dnes louka.

V nebeské dílně Měsíc kutil

k velkému vozu malý stlouká.

A na polštáři lučních květů

sny už se ke mně v houfu tlačí,

než ráno jako z klarinetů

ozve se melodie ptačí.

Pod plátnem černým uhelnatě,

prošitým každou chvíli zlatě

zavírám oči, bez mrknutí.

Klíč dveře do snů odemyká

a zkušeností labužníka

spánek se hlásí ve všech chutích.

XI.

Spánek se hlásí ve všech chutích

a vůně noří do polštáře.

Prostřeno ihned po usnutí

i s překvapením šéfkuchaře.

Ač bývám snílek nenasyta,

svítáním rád si promnu oči.

Bůh nalil řeky do koryta,

kolem nich cesty stejně stočil.

Tak šlapu chtivě podél břehu,

v tulácky živém koloběhu.

Co víc bych žádal od života,

když každý večer při západu

počítám klíče od pokladů.

Vítr mě do klubíčka motá.

XII.

Vítr mě do klubíčka motá,

když louky krajem pročesává

a sem tam jak od kamelota

usedne mezi květy zpráva.

Kde všude byl a jak tam bylo.

Kolik si odvál suvenýrů.

Jihem se prolít muší silou.

Severem protočil pár vírů.

Taky jsem prošel světa lány.

Křížem krážem na všechny strany

a chuť jít dál se nevytrácí.

Snad jen, když nohy kreslí šrámy,

rád ustelu si pod hvězdami.

Tma bývá dekou i matrací.

XIII.

Tma bývá dekou i matrací,

když bůhvíkam si tělo lehá.

Jen hvězdy v tiché meditaci

a měsíc v tajné roli špeha.

I v pěšinách klid zařezává

a oddává se chvilcám snění,

než ránem začne kroků nával.

Podrážek skřípot o kamení.

Pod víčky do houpací sítě

sny jako rybu uloví tě.

Myšlenky projdou recyklací.

S rozbřeskem zvolna uvolní se

v korunách, kde si skrytě visel

ptačí zpěv. Budík k další štaci.

XIV.

Ptačí zpěv, budík k další štaci

roztáhne křídla po okolí,

když noc podává abdikaci

a den se krajem rozbatolí.

Sotva si tulák promne oči,

dá krokům směr a snad i cíl.

Dvojspřeží nohou, hlava kočí,

je dávno bráno za tradici.

Po kopcích, nebo po údolí,

mé stopy vedou kudykoli.

Jen ať se směla nepřimotá.

Svou krásou pohled vždy přitluče.

Sevřením vstřícným do náruče

krajina vítá patriota.

XV.

Do chodidel se tlačí hlína.

Ztvrdlá, jak kůrka od snídaně,

když podvečer mi připomíná,

že kroků bylo požehnaně.

I stín si hned na trávu sedá.

Do škarp, ke kmenům starých stromů.

A obloha dnes modrošedá,

klaní se s úctou, bůhvíkomu.

V napětí koutky od zívnutí.

Spánek se hlásí ve všech chutích.

Vítr mě do klubíčka motá.

Tma bývá dekou i matrací.

Ptačí zpěv budík k další štaci.

Krajina vítá patriota.